

БУТИ ТІЛЬКИ ГОСПОДАРЕМ

З метою широкого залучення комсомольців і молоді до вивчення ленінської теоретичної спадщини, глибшого вивчення актуальних проблем життя і діяльності молодіжних колективів, активізації роботи кожної первинної організації по виконанню передз'явських зобов'язань і завдань нової п'ятирічки, з метою поліпшення роботи по вихованню творчого ставлення до праці комсомольців і молоді бюро обкому комсомолу прийняло рішення про проведення в області під девізом «Ми справі партії і Леніна вірні» Ленінського уроку на тему: «Дисципліна — вирішальна умова».

Міськкоми, райкоми ЛКСМУ, комітети первинних комсомольських організацій зобов'язано провести широку організаційську роботу по залученню комсомольців та молоді до підготовки та проведення Ленінського уроку.

Сьогодні на другій сторінці в «Школі Леніна» ми друкуємо урок * завдання «Дисципліна — вирішальна умова». Виконання його увійде в Ленінський залік на честь XXIV з'їзду КПРС та XXIV з'їзду КП України.

ДИСЦИПЛІНА — ВИРІШАЛЬНА УМОВА



На фото: за високу продуктивність праці, дисципліну як головну її умову односторонньо підвели руки молоді червонозорівці з ливарного цеху сірого чавуну.

Фото В. КОВПАКА.

2-а стор.

ЗВІТ ТАЛАНТІВ

«Таланти твої, Україно» — такий цикл передач телевізійного фестивалю, присвяченого XXIV з'їзду КПРС, веде Українське республіканське телебачення. Глядачі мали нагоду поспілкуватися з співаками, танцюристами, музикантами, самодіяльними колективами багатьох областей нашої республіки. А в неділю перед трудовими Радянської України звітували колектив художньої самодіяльності Кіровоградщини.

У звітному концерті колектив художньої самодіяльності області виконували також твори місцевих композиторів і поетів.

НАШІ КРОКИ

Центральне статистичне управління при Раді Міністрів УРСР підбило підсумки виконання Державного плану розвитку народного господарства республіки в 1970 році.

Розгорнувши соціалістичне змагання на честь Ленінського ювілею і за гідну зустріч XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України, трудящі Радянської України добилися в 1970 році великих трудових успіхів. Державний план розвитку суспільного виробництва і підвищення народного добробуту перевиконано. Народне господарство розвивалося більш високими темпами, ніж у 1969 році.

Достроково виконано річний план видобутку вугілля, нафти, газу, виробництва чорних і ряду кольорових металів, металорізальних верстатів, автомобілів, мінеральних добрив, хімічних засобів захисту рослин, автомобільних і мотоциклетних покришок, приладів, засобів автоматизації і обчислювальної техніки, меблів, швейних і трикотажних виробів, м'яса, рибної продукції, цукру-піску, олії, товарів культурно-побутового призначення і господарського вжитку і ряду інших виробів.

Зріс обсяг сільськогосподарського виробництва. Урожайність зернових культур в минулому році була вищою, ніж в усі попередні роки. Збільшилось порівняно з 1969 роком виробництво цукрових буряків, овочів, м'яса, молока, яєць та іншої продукції.

В усіх галузях народного господарства введено в дію нові виробничі потужності.

Перевиконано річний план перевезень вантажів основними видами транспорту і план роздрібного товарообороту.

Підвищились порівняно з попереднім роком темпи зростання продуктивності праці в промисловості, будівництві і на транспорті. Із загального приросту національного доходу 84 проценти одержано за рахунок підвищення продуктивності праці.

1970 рік був завершальним роком восьмої п'ятирічки. Попередні підсумки свідчать про те, що Директиви XXIII з'їзду КПРС за основними соціально-економічними показниками п'ятирічного плану по республіці виконано успішно.

(РАТАУ).

XXIV З'їзд КПРС
ЛЕНІНСЬКИЙ ЗАЛІК
КОМСОМОЛУ
КІРОВОГРАДЩИНИ
XXIV з'їзд КП України

В ОНИ були знайомі заочно. І хоча працюють на різних підприємствах, в трудових біографіях комсомольсько-молодіжних бригад, очолюваних Ларисою Під-

ковською з Кіровоградської взуттєвої фабрики № 28 і Миколою Склифусом з заводу «Червона зірка», багато спільного. Молоді взуттєвики і машинобудівники недавно зустрілись в обкомі комсомолу, щоб розповісти про свої успіхи на передз'явській вахті. Звертаючись до гостей, перший секретар обкому комсомолу Микола Гайдамака сказав:

— Третій пленум ЦК ЛКСМУ проголосив: «Кожен передз'явський день перетворити в день трудових звершень!» Підтримати цей клич — справа честі кожного комсомольсько-молодіжного колективу.

Сьогоднішні справи в бригадах Миколи Склифуса і Лариси Підковської — ділова відповідь на рішення пленуму. З 55 тисяч квадратних дециметрів шкіряних товарів, які зобов'язались заощадити закрийниці до дня відкриття з'їзду, майже половину вже зекономили дві

комсомолки. З розповіді Лариси Підковської учасники зустрічі дізналися і про «секрети» успіхів взуттєвиків. Коли розмову продовжила секретар комітету комсомолу фабрики Олена Склад, хлопцям з бригади Миколи Склифуса залишилось лише позаздрити дівчатам. В передз'явські дні на фабриці народилась своя форма змагання — «Червоні хустини».

Свої традиції склалися за два роки і в комсомольсько-молодіжній бригаді різальників ковальсько-пресового цеху заводу «Червона зірка». Цей колектив багатий досвідом випуску надпланової продукції, встановлення рекордів праці.

— Ми переглянули свої соціалістичні зобов'язання, — сказав від імені товаришів Микола Склифус, — і вирішили в день відкриття XXIV з'їзду КПРС дати дві з половиною норми, а в дні його роботи — по дві.

Схвильовано звернувся до юнаків і дівчат Герой Соціалістичної Праці, бригадир електроварильників заводу «Червона зірка» Іван Олексійович Шинь. Учасник всіх післявоєнних п'ятирічок, він ніби прийшов передати естафету молодому робітничому поколінню.

— Я з радістю дивлюсь на вас і щиро заздрую, — сказав почесний гість, — Коли я прийшов на завод, тоді не було ні такої техніки, ні конвеєрів, ні кнопочного управління...

Зустріч відомих в області бригад відбулася в дні, коли вся країна переживає почуття гордості за свої досягнення в минулій п'ятирічці. Внесок молодих за минулі роки говорить, що на зміну батькам прийшло покоління працюючих. 13 тисяч комсомольсько-молодіжних колективів завершили свої п'ятирічки в переддень Жовтня. Про ці великі успіхи комсомолу розповів на зустрічі завідувач відділом комсомольських організацій ЦК ЛКСМУ Б. М. Голосний.

О. БАСЕНКО.



На знімках: зліва — учасники «круглого стола», в центрі — Леонід Савченко, справа — перед учасниками бесіди за круглим столом виступає Герой Соціалістичної Праці, бригадир електроварильників Іван Олександрович Шинь.

Фото В. КОВПАКА.

ІНІЦІАТИВА В ДІІ



ДИСЦИПЛІНА — ВИРІШАЛЬНА УМОВА

ЧАС струменить назустріч партійним з'їздам — XXIV з'їздові КПРС та XXIV з'їздові КП України. З кожним днем стає все масовішим соціалістичне змагання на заводах і фабриках, в колгоспах і радгоспах. Ти, друже, безумовно, теж успішно несеш передз'їздовську трудову вахту. Не раз ти задумувався, а що ще треба зробити, щоб успішно виконати високі зобов'язання на честь з'їздів.

Основою організації суспільної праці, обов'язковою умовою високої її продуктивності, умовою комуністичного виховання трудящих взагалі і молоді зокрема є як об'єктивна необхідність трудової дисципліни. Ось чому ми і запрошуємо тебе взяти участь у підготовці і проведенні Ленінського уроку — зборів «Дисципліна — вирішальна умова», щоб у колі товаришів ти обговорив і зажив

те, про що сам задумувався не раз.

Якщо ти був учасником попередніх Ленінських уроків, то напевно знаєш, що Ленінський урок — це, як влучно сказала член КПРС з 1913 року З. Немцова, абсолютна товариська зустріч, на яку всі збираються, щоб продумати і вирішити головні питання нашого життя і роботи, переосмисливши їх Ленінським.

Якщо до уроку ти готуєшся вперше, то, безсумнівно, виникає ряд питань. Що вважати собою Ленінський урок? Чим відрізняється від теоретичних семінарів, гуртків, диспутів? В чому специфіка Ленінських уроків?

Головне, що характеризує уроки — це безпосереднє звертання кожного члена чи всього колективу до ленінської спадщини з тим, щоб уявити принципову партійну позицію по найважливіших питаннях, що хвилюють молоду людину.

Урок дає можливість творчо поєднати теоретичну спадщину В. І. Леніна з аналізом проблем сьогодення дня і їх практичним вирішенням.

ШКОЛА ЛЕНІНА

УРОК- ЗАВДАННЯ

«Треба пролетарську трудову дисципліну довести до найвищої міри напруження, і тоді ми будемо непереможні».

В. І. Ленін.

ВЧИТИСЯ працювати — це завдання Радянська влада повинна поставити в усюму його обсязі перед народами, — підкреслював Володимир Ілліч Ленін у своїй праці «Чергові завдання Радянської влади», у грі, що ось уже більше п'ятидесяти років є програмою для партії і всього радянського народу.

Радісно усвідомлювати, що ми з честю виконуємо цей ленінський заповіт. Підтвердження тому і підсумки восьмої п'ятирічки, що нещодавно передала естафету успіхів новій, дев'ятій п'ятирічці.

У нашій області, наприклад, за 4 роки і дев'ять місяців п'ятирічки промислові підприємства реалізували надпланову продукцію на суму 126,6 мільйона карбованців. Понад план вироблено 2,3 мільйона тонн бурого вугілля, 612 тисяч тонн брикету, 15,1 тисячі тонн кристалічного графіту, 3457 тонн, 21,4 тисячі штук насосів, 236 мільйонів кіловат-годин електроенергії, на 50 мільйонів карбованців товарів широкого вжитку, більше як на 3 мільйони карбованців апаратури і приладів та багато іншої продукції.

За роки п'ятирічки продуктивність праці на промислових підприємствах області зросла на 37,2 процента.

Плідно попрацювали хлібороби області. Середньорічний урожай зернових за 1966—1969 роки становив 23,4 центнера з гектара, що на 2,7 центнера більше середньорічного врожаю в попередній п'ятирічці.

Високий урожай зернових і технічних культур вирощено у 1970 ювілейному році. Зокрема урожай зернових (без кукурудзи) становив 27,1 центнера з гектара.

Так вагомо ми підпорядковані на ленінську вимогу «вчитися працювати».

Ти, друже, безперечно, побачиш багато разючих змін на своєму підприємстві чи в колгоспі. Але зазвичай серйозно, чи всі резерви використано, припини, що ще треба зробити, щоб прискорити ходу вперед.

Це дуже важливо, особливо зараз, коли ми вступаємо в нову п'ятирічку і намічаємо нові високі рубежі.

Генеральний секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнев у промові на XVI з'їзді ВЛКСМ підкреслював:

«Руками радянських людей створено велетенські матеріальні цінності. Ви повинні навчитися розпоряджатися ними як умілі і далекоглядні господарі. При таких масштабах виробництва, які ми маємо тепер, навіть частини процента браку, несправданних відходів обертаються великими збитками. Ленінський лозунг економії, з особливою гостротою підкреслений в Листі ЦК нашої партії, уряд, ВЦРПС і ЦК комсомолу, знайшов палкий діловий відгук у широких колах молоді, підприємливих робітників, колгоспників, інтелігенції. Але це — робота не одного дня. Всі ми маємо тут зробити ще дуже багато».

Удосконалення виробництва, поліпшення побуту, умов відпочинку, істеричність до хиб, до всілякої відсталості, до прозябання бюрократизму — ось де повинні знайти застосування як творчий порив, так і властиве молоді здорове критичне початок, яке теж треба уміти підтримувати. Важливо цінити в молодих людях і здатність з ентузіазмом виконувати довірену справу, і вміння гостро реагувати на хибі і переборювати їх. Треба прагнути до створення такого духовного клімату на виробництві і в побуті, в кожному колективі, який би підсилював людську, розкривав її найкращі здібності, породжував неперемимість до антигромадських вчинків».

Пропонуємо звернути увагу на такі ленінські думки:

1. «Робітники і службовці націоналізованих підприємств зобов'язані напружувати всі сили і вживати надзвичайних заходів для поліпшення організації роботи, зміцнення дисципліни, піднесення продуктивності праці...» (В. І. Ленін, Твори, том 26, стор. 350—351).

Так писав В. І. Ленін в проєкті Декрету про проведення в життя націоналізації банків і про необхідні у зв'язку з цим заходи. Так писав в першій половині грудня 1917 року. А згодом, 29 квітня 1918 року, у доповіді про Чергові завдання Радянської влади на засіданні ВЦРК наголошував:

«І досі бували революції не раз, які скидали нещадно буржуазію, не менш енергійно, ніж ми, але коли ми дійшли до того, що створили Радянську владу, цим самим ми показали, що робимо практичний перехід від економічного розквітачення до трудової самодисципліни, що наша влада це є влада, яка повинна бути дійсно владою праці. Коли нам кажуть, що диктатура пролетаріату визнається на словах, а на ділі пишуться фрази, це, власне, показує, що про диктатуру пролетаріату не мають поняття, бо це зовсім не те тільки, щоб скинути буржуазію або скинути поміщиків, — це бувало в усіх революціях, — наша диктатура пролетаріату є забезпечення порядку, дисципліни, продуктивності праці, обліку і контролю, пролетарської Радянської влади...» (В. І. Ленін, Твори, том 27, стор. 262).

ЯК СЬОГОДНІ ТИ СПРИЙМАЄШ ЦІ ЛЕНІНСЬКІ ВКАЗІВКИ? ЩО ЗРОБИВ ТИ, КОЛЕКТИВ, В ЯКОМУ ПРАЦЮЄШ, ДЛЯ ДАЛЬШОГО ПОЛІПШЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ РОБОТИ, ЗМІЦНЕННЯ ДИСЦИПЛІНИ, ПІДНЕСЕННЯ ПРОДУКТИВНОСТІ ПРАЦІ?

ЯК КОЛЕКТИВ, В ЯКОМУ ТИ ПРАЦЮЄШ, СПРАВИВСЯ З П'ЯТИРІЧНИМ ПЛАНОМ? ЩО НОВАГО В ТВОЮ РОБОТУ І РОБОТУ КОЛЕКТИВУ ВНЕСЛА ЕКОНОМІЧНА РЕФОРМА?

2. «Треба, щоб Комуністична Спілка Молоді виконувала всіх з молодих років у свідомій і дисциплінованій праці...» (В. І. Ленін, Твори, том 31, стор. 262).

Так заповідав В. І. Ленін, виступаючи на з'їзді комсомолу з історичною промовою «Завдання спілок молоді». А в статті «Від першого суботника на Московсько-Казанській залізниці до всеросійського суботника-майовки» в травні 1920 року писав:

«Нас не залякують гігантські труднощі і неминучі на початку надзвичайно важкої справи помилки, бо справа переробки всіх трудових навиків і справ — справа десятиріч. І ми даємо один одному впрямість і тверду обіцянку, що ми готові на всі жертви, що ми встоїмо і витримаємо в цій найважчій боротьбі, — боротьбі з силою звички, — що ми будемо працювати роки і десятиріччя не покладаючи рух. Ми будемо пра-

цювати, щоб витравити прокляте правило: «кожний за себе, один бог за всіх», щоб витравити звичку вважати працю тільки повинністю і правомірною тільки оплачену за певною нормою працю. Ми будемо працювати, щоб вкоринити в свідомість, у звичку, у повсякденний побут мас правило: «всі за одного і один за всіх», правило: «кожний по своїх здібностях, кожному по його потребам», щоб вводити поступово, але неухильно комуністичну дисципліну і комуністичну працю...»

(В. І. Ленін, Твори, том 31, стор. 99).

ЯК ТИ РОЗУМІЄШ КОМУНІСТИЧНУ ДИСЦИПЛІНУ? ЩО ЗРОБИВ ТИ ОСОБИСТО, КОМСОМОЛЬСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ ДЛЯ ЗМІЦНЕННЯ ТРУДОВОЇ ДИСЦИПЛІНИ? ЧИ У ВСІХ ТВОЇХ ТОВАРИШІВ ВКОРЕНИЛОСЯ У СВІДОМОСТІ ПРАВИЛО: «ВСІ ЗА ОДНОГО І ОДИН ЗА ВСІХ»? ЩО РОБИТЬ КОМСОМОЛЬСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ ДЛЯ ВИХОВАННЯ МОЛОДІ?

3. «Карати з нещадною суворістю тих, хто, всупереч повторним напояганням, вимогам і наказам, ухиляється від робіт. Всяка поблажливість, всяка слабкість будуть злочином перед революцією».

В. І. Ленін, Твори, том 30, стор. 119).

Так писав В. І. Ленін в циркулярному листі до партійних організацій в листопаді 1919 року. Багато часу відтоді сплило.

АЛЕ ПОГЛЯНЬ ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ ЛЕНІНСЬКОЇ ДУМКИ, ЧИ НЕ БУВАЄШ ТИ І ТВОЇ ДРУЗІ «ДОВЕРЕНЬКИМИ» ДО ПОРУШНИКІВ ТРУДОВОЇ ДИСЦИПЛІНИ, ПРОГУЛЬНИКІВ, ХАПУГ? ЯК КОМІТЕТ КОМСОМОЛУ, КОМСОМОЛЬСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ В ЦІЛОМУ РЕАГУЮТЬ НА КОЖНЕ З ПОРУШЕНЬ ТРУДОВОЇ ДИСЦИПЛІНИ? ЩО ЗРОБИЛИ І РОБЛЯТЬ, ЩОБ НЕ БУЛО ЦИХ ПОРУШЕНЬ?

4. «...Треба беззастановно добиватися того, щоб на ділі забезпечувалась особиста відповідальність кожного за певну, строго і точно означену роботу або частину роботи...» (В. І. Ленін, Твори, том 30, стор. 120).

Це рядки з того ж циркулярного листа. А ЯК У ТВОЄМУ КОЛЕКТИВІ ЗАБЕЗПЕЧУЄТЬСЯ ОСОБИСТА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ КОЖНОГО ЗА ДОРУЧЕНУ ДІЛЯНКУ РОБОТИ? ЯК КОМСОМОЛЬСЬКИЙ КОМІТЕТ ДАЄ ДОРУЧЕННЯ, ЯК ПЕРЕВІРЯЄ ЇХ ВИКОНАННЯ?

5. «... Ми говоримо: всякий новий суспільний порядок повинен дати нові відносини між людьми, нову дисципліну. Був час, коли без кріпосної дисципліни не можна було вести господарства, коли була одна дисципліна — пака, був час панування капіталістів, коли силою дисципліни був голод. А тепер, з часу радянського перевороту, з часу початку соціалістичної революції, дисципліна повинна створюватися на зовсім нових началах, дисципліна довіря до організованості робітників і бідніших селян, дисципліна товариська, дисципліна всілякої поваги, дисципліна самостійності і ініціативи в боротьбі...» (В. І. Ленін, Твори, том 27, стор. 464—465).

Про це говорив Володимир Ілліч Ленін 5 липня 1918 року на V Всеросійському з'їзді Рад робітничих, селянських, солдатських і червоноармійських депутатів, виступаючи з доповіддю Ради Народних Комісарів. А в квітні 1920 року в статті «Від зруйнування зікового укладу до творення нового» знову нам заповідав:

«Будувати нову дисципліну праці, будувати нові форми суспільного зв'язку між людьми, будувати нові форми і прийоми залучення людей до праці...» (В. І. Ленін, Твори, том 30, стор. 469—470).

У постанові III пленуму ЦК ВЛКСМ, що відбувся в січні цього року, теж наголошувалося, що первинні організації зобов'язані постійно турбуватися про виховання юнаків і дівчат з душі комуністичної моралі, свідомої дисципліни, старанного виконання своїх громадських обов'язків.

Питання поліпшення трудової дисципліни, виховання людини нашого завтра звучали і в доповіді, і у виступах на обласній партійній конференції, що відбулася недавно.

ЯК ТИ РОЗУМІЄШ ЛЕНІНСЬКУ ВИМОГУ «БУДУВАТИ НОВУ ДИСЦИПЛІНУ ПРАЦІ»? ЩО НОВОГО ВНІС КОЛЕКТИВ, ТИ ОСОБИСТО ДЛЯ ВИХОВАННЯ ВІЛЬНОЇ І СВИДОМОЇ ДИСЦИПЛІНИ В СЕБЕ ТА В ОТОЧУЮЧИХ?

ЯК ГОТУВАТИСЯ...

Якщо ти, друже, був учасником попередніх Ленінських уроків — «Вчимося комунізму, будемо комуністами», «Вчимося працювати», «Держимо і ми», «Ми приїдемо до перемоги комуністичної праці», — то ти вже знайомий з ленінськими працями «Завдання спілок молоді», «Чергові завдання Радянської влади», «Великий почин». Від зруйнування вікового укладу до творення нового, «Від першого суботника на Московсько-Казанській залізниці до всеросійського суботника-майовки». Навіщо, а тебе «береглися і конспекти. Тож знову розгорни їх, ще раз доведи сукупність всіх тих високих критеріїв, якими В. І. Ленін пропонував керуватися ініціаторам «Великого почину» адуватися в об'ємне ленінське вчимося працювати».

Якщо у урок ти братимеш участь вперше, то під час підготовки до нього повинен проінструктувати названі праці, скласти конспекти.

Коли виникають якісь труднощі, звертайся до пропагандиста, більш досвідчених товаришів.

Бажано, щоб комітети комсомолу в період підготовки до уроку організували цикл лекцій, бесід про дисципліну праці. Це допоможе кожному комсомольцеві краще теоретично підготуватися.

При потребі комітети комсомолу можуть організувати колективні консультації для учасників уроку. У підготовці настільною книгою можуть стати збірники «В. І. Ленін про дисципліну», «В. І. Ленін про

наукову організацію праці». Розпочати комсомольські збори-уроки можна з прослуховування про-

мови В. І. Леніна «Про трудову дисципліну», записану на грамофонну пластинку.

... І ЯК ПРОВОДИТИ

Готуючись до уроку, обов'язково ще раз ознайомся з промовою Л. І. Брежнева на XVI з'їзді ВЛКСМ, з доповіддю першого секретаря ЦК ВЛКСМ Є. М. Тяжельнікова на цьому з'їзді, з матеріалами XXI з'їзду комсомолу України, з доповіддю тов. Л. І. Брежнева на Спеціальному з'їздові завідувачів ЦК КПРС, Верховної Ради СРСР і Верховної Ради РРФСР 21 квітня 1970 року. «Спілкування з Леніном живе і переживає» з Листом ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ «Про поліпшення використання резервів виробництва і посилення режиму економії в народному господарстві» з матеріалами III Пленуму ЦК ВЛКСМ.

А потім, як і на заочних зборах має бути доповідь. Вона повинна розкрити з усією серйозністю дов-



ВИСУНУТО НА ЗДОБУТТЯ ПРЕМІЇ ІМЕНІ Т. Г. ШЕВЧЕНКА

МИНАЮТЬ роки, десятиліття. Ті, що були дітьми, стали уже дорослими; дорослі постаріли, носять тепер сивину. Здавалося б, повинні стиралися окремі деталі, бліднути барви минулого. А виходить навпаки. З плином літ не тільки не забувається знана, а і оживає те, що було покрито мороком невідомості. З'ясовуються подробиці невідомих героїчних подвигів, оживають славні імена, з беззастовничою повертаються герої, зникають білі плями в історії сіл і міст, в біографіях людей.

Ми кажемо: «Ніхто не забутий і ніщо не забуте». І підкріплюємо це, любовно зберігаючи пам'ятки минулої війни, пошуками нових фактів, які, мов променем, вихоплюють із небутих яскраві факти звитяжних подій. Шукають юні слідопити, йдуть шляхами незабутніх походів бувалі ветерани, досліджують архіви істориків; все новими і новими гранями висвітлюють війну в своїх творах письменники. Тема минулої війни стала невичерпним джерелом натхнення.

Відомий прозаїк, наш земляк Василь Козаченко весь час повертається до теми подвигу народу у війні. Його збірка «Три літа», що творилася по гарячих слідах подій у підпіллі, повісті «Атестат зрілості», «Серце матері», «Блискавка», «Листи з патрона», «Яринка Калиновська» добре відомі читачам. До цього ряду примикає і нова повість «Біла пляма».

Знову діють у цьому творі підпільники і партизани, воїни Радянської Армії, яких засилають у глибокий ворожий тил, діють колгоспники, сільські інтелігенти, спеціалісти, яких вороже навіла відірвала від любовної справи, старі і молоді, чоловіки і жінки. Але головні герої — семеро десантників, члени групи капітана Олександра Сапожнікова.

Події розгортаються влітку сорок третього року в одній із степових областей. На той час на Україні вже діяло багато підпільних організацій, партизанських груп, загонів і з'єднань. З багатьма Українським штаб партизанського руху вже мав надійний зв'язок. Але групи і загони весь час виникали стихійно, і їм на допомогу через фронт йшли посланці з Великої землі. Степова область, про яку йдеться в повісті, довгий час залишалася незайманою. Доходили звістки, що десь у лісовій зоні на півночі краю діє партизанський загін, а степові райони залишалися «білою плямою»: ніхто не знав, чи є там бовово партизанське життя.

Групу капітана Сапожнікова належало висадитися біля лісів, зв'язатися з партизанами, розшукувати їх, налагодити зв'язок з підпільним обкомом, провести розвідку ворожих укріплень і, влаштувавшись та вкорінившись, поволі просуватися в глибину області, до степових сіл, поширювати зведення Радянського інформаційного бюро, організувати партизанські і підпільні групи, допомагати тим, які вже існують.

Летіли у безвість. В командира групи це вже був третій такий рейд, останній шестеро відправлялися у ворожий тил вперше. Хвилювала загрозливість обстановки. «...В кожного в темряві перед очима цілий світ: складний, барвистий і мигтючий, як у

калейдоскопі. Світ рідних дорогих облич, картин, видів місцевостей і доріг. Яскравий світ уже пережитого життя і химерний, плутано-мерехтливий — майбутнього». Що чатує внизу? З якими несподіванками доведеться зіткнутися?

А їх було багато. Парашутисти приземлилися, як це часто траплялося, не там, де задано. Розсіяло їх у безмежжі степів, якраз у тих місцях, що відмічені як «біла пляма». «Ні гайочка, ні лісочка, всюди спалена земля». — нагадав їхній командир давно пісню.

Тут якраз і проявився мужній характер кожного із парашутистів. Насамоті, позбавлені зв'язку, зазнавши втрат, і кожний з них діяв самостійно, як лицар. І ще виявилася одна досить вагома обставина: «біла пляма» не була «білою плямою»; тут вирувала боротьба, йшла священна

ПРО ЗЕМЛЮ,
ЩО БУЛА
В ОГНІ

війна, земля горіла в окупантів під ногами. Правда, тут не було таких великих месницьких з'єднань, як у лісових краях, але навіть на степових голих дорогах злітали на мінах ворожі машини, зайд чатували месницькі кулі з-під найменшого кущика, і навіть безверхі спалені глиняні хати здавалися нездоланими фортецями, в яких вікна-амбразури готували вибухнути кулеметною пальбою на ворогів. Боротьба ця складна, аперта, безкомпромісна, небезпечна. Бо треба було впізнавати своїх і ворогів, часто ризикувати життям. Але люди відчайдушно віддавалися справі, не вагаючись ні на хвилину.

СТАРА жінка, з якою вперше зустрівся капітан Сапожніков у своєму безпечному становищі, спокійно сказала:

— Коли ти й справді наша людина, по-вір нам і не бійся. А коли ти паскуда яка — одразуко втрачати мені нічого. А потім додала рішуче:

— Кажі, чого тобі треба. Допоможемо, чим тільки зможемо. Так діє і пригрозений нею сирота Микита, і дядько Панько, в якого переховується парашутист. Він нічого не чує, нічого не знає, його хата, мовая, скраю, він мовчки собі біля млина. І зовні могло б показатися, що цей чоловік — такий обиватель, якому тільки б пережати ліхольоту, а насправді він ходить по лезу ножа, через нього в партизанів і підпільників тримається зв'язок.

Дуже цікава і оригінальна постать сільського старости Макогона, він веде відчайдушну подвійну гру з німцями. Кожен із парашутистів, потрапивши в безвихідь, знаходить допомогу від місцевого населення.

Дивовижні пригоди переживає і капітан Сапожніков, іменований ще Сашком Чоботаренком, і комісар Парфен Замковий, і начальник штабу лейтенант Семен Лутаков, і розвідник Левко Невкипіль, і рядові Петро Гаркуша та Павло Галка, і їх радистка Настя Невінчана. На фронт в диверсійну групу привела їх велика любов до Вітчизни, хоч дорога у кожного була своя. Левко Невкипіль, наприклад, одинак у батьків, які дуже pestили його, а коли приїшов час, то додавав рік і пішов до війська. А, скажімо, Настя Невінчана в сорок першому тільки перейшла до восьмого класу, двадцять другого червня збиралася виїжджати до піонерського табору, вже і речі було вложено. Та вранці почалася війна, дівчинку кинуло у вирій подій, пережила вона всі страхоття, втратила найрідніших. В козацькій станиці зустріла старого генерала і сказала:

— Мені шістнадцять років. Ви можете взяти мене до армії і послати на фронт... Я робитиму все, що накажуть. Я вже вмю стріляти, прати білизну, варити їсти і перев'язувати поранених.

А її послали на курси радисток. МУЖНІХ і самовідданих людей змальовує Василь Козаченко в новій своїй повісті. Пригоди парашутистів, ситуації, в яких вони опиняються, просто фантастичні, але підкріплені реальною дійсністю тієї боротьби, яку вів народ. Адже ми знаємо, що так і було в житті. На землі, охопленій полум'ям війни, не існувало «білих плям». Вогонь бушував скрізь!

Не всі герої дожили до перемоги. Одних закатували гітлерівці в тюрмі, інші полягли в бою. Трагічно загинув староста Макогона. Семен Лутаков став Героєм Радянського Союзу і поклав голову під Будапештом. Левко Невкипіль тепер знаменитий хірург, Парфен Замковий — на партійній роботі. А колишній капітан Сапожніков — головний агроном радгоспу, його дружина Настасія, та, що була радисткою, вчителькою. Виростили вони і виховали свою дочку Яринку, яка не знає війни. І, згадуючи минуле, старий воїн думає:

«Хочеться, щоб не війна, не поля заміновані, а лан колосистий чи безмежжя мирного космосу стелилися перед нею. Та... все ж... все ж, дочко, складається воно так, що порох нам і сьогодні слід тримати сухим. І, хоч як воно не хочеться, але коли вже що... Коли стане і перед нашою дитиною така необхідність, тоді — не лише однією надією тишимо себе, ні, віримо, твердо знаємо, — тоді наша дочка, як і ми колись, наказів не ждатиме...»

Від покоління до покоління передається естафета мужності. І цьому значною мірою сприяють такі твори, як нова повість Василя Козаченка «Біла пляма».

Олександр МОТОРНИЙ,
письменник.

Учасниця агіткульбригади
Бобринецького районного Будинку культури Тамара Гончар (зліва) і Людмила Горбуненко виконують місцеві частівки.

Фото В. КОВПАКА.

МАЙСТЕР
ЦЕХУ

наші
професії

Йі прихід відчувся зразу. В кулінарних магазинах і їдальнях з'явилася велика кількість кондитерських виробів. Різноманітні торти, печива, тістечка завжди тепер можна купити у Новоміргороді.

І мало хто знає, що чимала заслуга в цьому Люба Савицька.

Біографія в неї — на кілька рядків. Восьмирічна школа та школа майстрів-кондитерів. І ось тепер Люба вже рік працює майстром кондитерського цеху Новоміргородської райспоживспілки.

Любов до обраної професії, старання принесла комсомольці успіх. Вона неодноразовий учасник обласних виставок, великий майстер своєї справи, вмілий організатор.

В цьому можна переконатися, згадавши роботу цеху до приходу Люби. Тоді все було незлагоджене, часто велись суперечки в колективі, не виконувалася виробничий план. Та зовсім інша картина тепер.

Вона непомітна в колективі. Не гоняться за славою. Але робить усе для того, щоб на адресу цеху йшли слова вдячності. Справді, продукція солодкого цеху — тільки відмінної якості і більше восьми тонн щомісяця. А це — 140—150 процентів плану.

Майстер цеху Любов Савицька багатьом передала свій досвід, прищепила любов до цієї роботи. Вдячні їй за це Ліда Діденко, Шура Пришляккіна, Людмила Федіна.

М. ГЕЛЬМАН

м. Новоміргород.

НАШ позаштатний кореспондент В. Баулін зустрівся з артистами А. Папановим і Л. Берзіним і попросив розповісти про своїх нових кіногероїв.

А. ПАПАНОВ:

— Не так давно я закінчив знімання у фільмі «Білоруський вокзал», який поставив на «Мосфільмі» режисер А. Смирнов. Це — кіноповість про чотирьох ветеранів минулої війни, які зустрілися в Москві на похоронах свого товариша і друга. Ця зустріч не лише спонукає їх згадати про дружбу, що на-



Я граю у фільмі головну роль — людину з складною драматичною долею, яка була довгі роки злочинцем, вором і, навіть, вбивцею, але знайшла в собі сили і мужність стати на чесний трудовий шлях. Дуже складно зіграти такий образ, щоб йому повірили глядачі, щоб він схвилював усіх не виключеністю своєї долі і характеру, а своєрідним заклинком до молоді: ніколи не звертати з чесного, трудового шляху, боротися за справедливість проти пережитків минулого...

Фото автора.



Л. БЕРЗІН:

— Зараз я знімаюся у новій стрічці режисера В. Басова «Сірий Вовк не з казки», який ставить за мотивами широковідомої повісті естонського письменника Ахто Леви «Записки Сірого Вовка».

ГЕРОЇ ПРИЙШЛИ З ЖИТТЯ

родилася в суворих фронтових випробуваннях, але й підсумувати прожите. В цих споминах і розкривається характер картини.

Я зіграв у фільмі роль похилого віку бухгалтера Дубинського, людини чесної і принципової. Професія привчила його до точності і порядку. І якось непомітно, з роками він із сміливого, відчайдушного розвідника перетворився в «бухгалтера». І тим паче він зовсім не су-

хар, у нього відчувається мудрість людини, яка добре знає ціну всьому...

З НОВОГО ЗОШИТА

АКВАРЕЛЬ

Палкі трюнди оточили хату.
Бджола кружля біля відра води.
Ще зранку робить спробу заспівати
В кущах малини півник молодий.

Сидок купається у сонячному світлі,
Вітерець хитає злегка вишнівки
І пустотливо із кульбаб одкаїлих
Здува легкі прозорі парики.

А соняхи відбігли од віконця,
Схилилися голівками на тин
І, сміючись і мружачись від сонця,
на синюватій дивляться полин...

Іван КОНОПА

м. Знам'янка.

СВЯТІСТЬ

По яких би не ходив дорогах
Буду ще на довгому віку.
Одному молитимусь я богу —
Життєвому у полі колоску.

І мою молитву пайсвятішу
Не забудуть люди на землі,
Бо не вічні пера її пишуть,
А однічні праці моголі!

Михайло РОДИНЧЕНКО.

Аби виграти в часі і, таким чином, вирівняти напрямок судна, я ото й заїкаюсь, не впевнено так відповідаю. Але стрілка, як навмисне і не думає повертатися на 150°.

Глянувши на шкалу компаса, штурман не своїм голосом заверещав:

— Півборта праворуч!

— Єсть півборта праворуч!

— Хто вас вчив відповідати «єсть»?!

Не знаю, хто мене вчив. Десь, колись, мабуть, вчив, чи, може, й чув від когось. Не пам'ятаю. За статутом морського флоту, це «єсть», правда, говорити не слід: воно залишилось тільки на військових кораблях, та чи до тонкощів мені нині, коли я аж упрів через неслухняність керма!

Ми наближались до Цусіми.

В штурманську завітав Євген Андрійович — капітан.

— Небо оцінює мінається, — глянувши в ілюмінатор, відзначив він, сім з половиною разів, як мовиться в японському прислів'ї.

І до гідрографа Анатолія Остафійовича:

— У Корейській протоці, як попрямуємо: Східним чи Західним проходом?

— А все одно, — відповів той.

— Десять градусів ліворуч! — наказав капітан.

Десять градусів ліворуч! — повторив я його команду, перекладаючи корейською стерню.

На компасі було 140°. Ми наближались до Східного проходу, або інакше — протоки Крушенігерна. Довкола нас снували кавасакі — невеликі білобокі шхуни, з яких японські рибалки закидали сіті.

Із дванадцяти вузлів хід стихав, і в половині, аби не наскочити на ті всюдисущі судення. Та й вода дедалі ставала каламутнішою, в жовто-зелених плямах, серед яких стали траплятися багатометрові батогні якоїсь трави. Капітан пояснив, що то від берегів Кореї хвилі приносять рештки сарагосових водоростей, які відірвавшись корінням од морського

Леонід ТЕНДЮК



(Продовження. Поч. в газетах за 19, 21, 23 січня та 2, 4, 6 лютого).

дна, спливають на поверхню, а потім дрейфують і, часто намотуючись на гребний гвинт судна, чимало клопоту заважають мореходам. Оп скільки їх за бортом, тих водоростей, і ще слизкі потягали бурі стрічки морської капусти — ламінарії.

З імли проступив скелястий острів. Цусіма — місце битви наших співвітчизників з японцями.

У одній книзі, що її я колись прочитав, цю протоку, куди ми входимо, названо «Страшними воротами смерті», бо небагатьом з російських кораблів у той далекий 1904-й рік вдалося прорватися до рідного берега.

На палубу висипали всі учасники експедиції.

А коли Цусіма була на траверзі «Витязя», застопорили машину. І, як тоді, коли я тут пропливав на «Шокальському», всі вишикувалися в урочистій тиші. Далеко над морем пролунав басовитий гудок.

Витязяни вшановували пам'ять полеглих земляків.

Лише десь на підступах до Східно-Китайського моря — у-у-ух! — змінився я з вахти.

— Хто сказав, що океан тихий?

— Магеллан.

— А бодай йому!

Не лаясь: великий мореплавець сам став жертвою власної помилки — тут, на Філіппінах, в океані, прозваному ним же Тихим, він і загинув.

Ми наближались до Лусона, найбільшого острова Філіппінського архіпелагу.

Лабораторія містилася на спардечній, останній, найвищій на судні палубі. Обабіч закріплені по-штормовому на кранбалках висунули рятувальні шлюпки: по дві на кожній палубі. Навіть коли судно накренивалось, вони залишалися непорушні. Бгори, на невеликому майданчику, під грот-щоглою знаходилися прилади для метеорологічних спостережень: дощоміри, флюгери, термометри. Самі метеорологи розташувалися у двох тісних каютах, заставлених науковою апаратурою.

Коли я завітав туди, застав Романова і Ковтанюка, які приймали якраз синоптичну карту. На вологій, електрохімічній стрічці (точнісінько газетна сторінка — майнула думка) фототелеграфний апарат креслив хвилясті, що то замика-

лися в коло, то знову розбігалися широко, лінії. Ще одна, вже просохла, карта лежала поруч на столі.

Нарешті, фототелеграф замовк.

— Ну, ось, — махнувши розклавши обидві карти, обурився Ковтанюк. Тою передачею однієї, а синоптичний центр з Гуам досі йшов, не розумію! Якщо пониження атмосферного тиску спостерігається в південній частині Філіппін, тоді чому Гуам твердить, що шлях тайфуна проляже на північний схід? Адже в таку пору тайфуни, як правило, дійшовши до Лусона, повертають на північний захід.

— Ми мємо справу з ненормальним тайфуном, — схилившись над картою, мовив Юрій Романов і до свого тезки — Ковтанюка: — А вітім, поглянь-но, Юрко, сюди, — він показав олівцем на якійсь спіральній лінії, покреслені трюхи на схід від островів Романов, Ось де собака зарита! — вигукнув Романов. Коло Японії ширшає улоговина низького атмосферного тиску. Це по-перше. Така ж сама западина на півдні Філіппін — по-друге. І, нарешті: чи не здається тобі, що повітряні потоки обох улоговин скоро мають з'єднатися, злившись воедино в одній точці?

Ковтанюк поки що не міг йому, видно, нічого відповісти нагомоу. Мовчав. Потім подав голос і він.

— Виходить, ти згоден з прогнозами Гуаму?

— В усякому разі вони недалеко від Істину. І тим прикрийше, бо при такій умові з тайфуном нам не розминутися і зустріч буде добова.

Але тайфун, якому ще під час народження дається ім'я (цього охрестили Дот), мов кіплінгівський кіт, гуляв сам по собі. І події наступних днів розгорталися так.

Виписка з метеорологічного журналу Ковтанюка: «...Сьогодні синоптичний центр Гуам передав карту зародження слабкої депресії в південно-східному напрямку від Філіппінських островів.

(Далі буде).

СПОРТ

РАДЯНСЬКІ ДУЕТИ—ПЕРШІ

ЦЮРІХ. (ТАРС). Вдруге в історії фігурного катання всі нагородні європейської першості серед пар виграли радянські спортсмени. Втретє підняв чемпіонати континенту стали Ірина Родіна і Олексій Уланов.

Як і в минулому році, срібні медалі завоювали Людмила Смирнова і Андрій Сурайкін, бронзові нагороди вперше вручено Галіні Кареліній і Георгію Проскурніну.

Фігуристи з Москви Людмила Пахомова і Олександр Горшков другий рік підряд завоювали звання чемпіонів Європи в танцях на льоду.



Шодня на легкоатлетичному манежі СК «Зірка» кіровоградці готуються до майбутнього літнього сезону. Найбільша напруга у легкоатлетів, які візьмуть участь у V Спартакіаді України. Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

У СЕЛІ повинні:

— Завтра — відкриття стадіону. Парад фізкультурників буде. А потім змагання легкоатлетів. Увечері — футбольний матч, — наші хлопці гратимуть з кримськими спортсменами...

Недільний день був тоді в Грушці справді святковим. На стадіон поспішали літні і молоді.

Через тиждень — знову купити стадіон.

І вже, дивись, про грушківських спортсменів на весь Ульяновський район добра чутка: «Триста чоловік займаються спортом. Велосипедист Борис

І це було чуті, що за спорт в селі дбають і керівники колгоспу, і що це справа одна з головних в комсомольських активістів.

— Голова колгоспу й голова сільради — серйозні уболівальники.

Отже за діло брались всі. Звідси й вітні результати. Це було... дванадцять літ тому.

ОЧЕВИДЕЦЬ тієї зустрічі теранів з спортсменами... У перші дні цього року знову приїхав у Грушку. Зустрівся на вулиці з комсомольцями.

— Тепер у вас мабуть новизна за новизною? Тепер не триста спортсменів, а цілої півтисячі, очевидно?

Хлопці (це ті, що дванадцять літ тому були старшокласниками) дещо здивовані:

— А хіба було таке справді? Гість теж з подивом. Після

штапу, кинув її додолу. І вона пірнула в пісок...

— Хто ж це вас сюди переселив? — запитує гість.

— Спортивну кімнату в нас забрали. То інструктор по спорту Анатолій Скорохід переніс цей інвентар сюди. От ми й тренуємось. А футбольна і волейбольна форма десь в ліщиках пріє.

Раптом згадали про літо:

— Тоді ми ще врятувалися. Футболісти серед призерів в районі. І в легкоатлетичних змаганнях брали участь — в Ульяновку їздили. Тенісисти теж.

Далі — про зиму.

— Лиш в нас нема. І ковзанів не закупили.

— Питаете про стрільбу? То потрібен же тиє.

— І ще про майбутній літній сезон.

— Стадіон треба ремонтувати. Бо футбольне поле перліне — на давньому цвинтарі його розгорнули, обросло бур'яном, дерева навколо позамані...

Отже, не дивно, що вісімнадцятирічні хлопці не знають тепер, які висоти долали колись їх старші товариші Борис Бурега, Михайло Козловський, Никодим Мельник, Петро Солтик, Микола Кулик. Сьогодні вони забувають навіть, чого досягли в минулому році їх ровесники. Жодної таблиці, жодної діаграми, жодного фотомонтажу. Та й про яке зростання можна тепер говорити, коли дванадцять літ тому в Грушці було втричі більше спортсменів, аніж тепер. А майстерність? Хлопці, звісно, прагнуть бути з успіхом.

— Але в підвальної ямі з піском рекорд може встановити лише диявол, — чи то жартома, чи то з гіркою зауважили фізкультурники.

І тоді вже з наріканнями:

— Кажуть, що колись заступник голови колгоспу Василь Скорохід був хорошим спортсменом. У футбол грав, бігав. Тепер йому діла до нас нема.

— А спорт для голови колгоспу Сергія Павловича Мороза справа, либонь, дріб'язкова. Якось похвалив, що ми привезли з Ульяновки кубок. А коли йдемо просити, щоб купив спортивний інвентар, чи допоміг у будівництві спортивної бази, відмахується...

І знову хлопці беруть в руки штапу, кидають у пісок гір.

А керівники колгоспу імені Шевченка і фізкультурні активісти з Ульяновки в цей час дивляться телевізійну спортивну передачу із століття...

М. ШЕВЧУК.

с. Грушка Ульяновського району.

В КОЛЕКТИВАХ ФІЗКУЛЬТУРИ

ДИВО ПО-ГРУШКІВСЬКОМУ

АБО БУВАЛЬЩИНА ПРО ТЕ ЯК СІЛЬСЬКІ ШТАНГІСТИ
ВСТАНОВЛЮЮТЬ «РЕКОРДИ» В ПІЩАНИ ЯМІ

Бурега на обласні змагання поїхав. Штангіст Петро Солтик — теж з ним. А в Ульяновці на спартакіаді відзначився бігун Михайло Козловський, шахіст Никодим Мельник, волейболіст Михайло Грабчак, дівчата добре виступили на змаганнях з плавання.

І найбільша похвала футболістам — всі кубки, всі призи в них, Василя Солтика, Петра Кравця, Тимофія Козловського, інших їх друзів включають до складу збірної району...

Приїхали в село воїни-ветерани. Хтось запропонував їм завітати до спортивної кімнати. Там тренувалось 35 важкоатлетів, тривав турнір шахістів.

А на стінах гості побачили кращих фізкультурників села. Поруч — таблиці рекордів країни, республіки, області, району. Окрема діаграма про розвиток спорту в селі. Є десятки роз'яснювальних — футболістів, важкоатлетів, волейболістів, легкоатлетів, стрільців.

— Ми навіть пробували кішій спорт підняти на висоту, — без гордості казали фізкультурні активісти своїм гостям.

паузи каже.

— Що у вас в клубі, спортзал?

— Клуб закритий. Бо в фойє ремонт. Раніше були лише танці. Завклубом різко бачимо. А спортзал...

І йдуть всі в підвальне приміщення. Минають одну браму, другу. В темряві хтось впав на сходища.

— Пробачте, ми забули ліхтаря.

Нарешті і та кімната, де «вжиглися» спортсмени. Сірі і голі цегляні стіни, обшарпані павутинами. Звісно, вікон нема. В кімнаті душно і парко. Посередині тенісний стіл, а поруч у піску штапу і гір. Та ще перекинутий сейф і поламаний крісло. Під стіною — дві ями, закидані паперами. Оце й увесь «інтер'єр» спортивної кімнати.

Взяли в руки ракетки Микола Кравченко та Геннадій Кравець. Кілька рухів, і вже над столом знялась пилочка.

Хтось спробував підняти



ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ВІВТОРОК, 9 ЛЮТОГО, ПЕРША ПРОГРАМА, 11.00 —

Телевісті. (К). 11.10 — Документальний телефільм «Гомер XX віку». (К). 11.35 — Шкільний екран. Фінка для учнів X класу. Електромагнітні коливання. (К). 12.10 — Художній

фільм «Вони живуть поруч». (Кіровоград). 12.40 — Голубий екран — школярям. «Погода та її зміни». (Кіровоград). 17.00 —

Назустріч XXIV з'їзду КПРС. «Промислова орбіта». (Київ, Львів, Ворошиловград, Кіровоград). 17.40 — Телевісті. (К). 18.00 — Програма передачі

(Кіровоград). 18.05 — Хроніка тижня. (Кіровоград). 18.15 — Кіножурнал. (Кіровоград). 18.30 — Ленінський університет мільйонів. (М). 19.00 — Б. Брехт, «Кар'єра Артура Віл». Спекуляції Ленінградського академічного Великого драматичного театру ім. Горького. (М).

В перерві — програма «Час». (М). 22.00 — Наша пошта «Віт про наших друзів». (К). 22.25 — Концерт солістів Київського державного театру опери та балету імені Т. Шевченка. (К).

СЕРЕДА, 10 ЛЮТОГО. ПЕРША ПРОГРАМА, 10.05 — Новини. (М). 10.15 — Далі школярів «Пафін пізнає світ». (М). 10.45 — Кольорове телебачення. «По містах Туркменії». (М). 11.15 — Телевісті. (К). 11.25 — «Таланти твої, Україно». Збіг

туте Волинська область. (К). 12.10 — Художній фільм «Потрібен охоронець». (Кіровоград). 16.30 — Наша афіша. (К). 10.35 — «Краса людська». (Львів). 17.05 — На допомогу школі. Історія. «У галерії сибірських руд». (К). 17.40 — Телевісті. (К). 18.00 — Програма передачі. (К). 18.05 — Фестиваль радянських республік. Туркменська РСР. (М). 19.30 — Художній фільм «Серго». (М). 20.45 — Концерт. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Назустріч XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КПУ. Прем'єра студії «Український телефільм» «Україна» — «Кроки п'ятиріччя». І серія. «Хороший старт». (К). 22.10 — Концерт хору Українського телебачення і радіо. (К). 23.00 — Телевісті. (К).

Наша адреса і телефони

м. Кіровоград, вул. Пуначарського, 36
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35,
відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.

ПОГОДА
Сьогодні передбачається хмарна з проясненнями погода, порісткорисний сніг, слабка хуртовина. Температура повітря від плюс 3 до мінус 3 градусів. Вітер північно-західний, 10 — 15 м/сек. 11 лютого — хмарна з проясненнями погода, ча-диль, слабка хуртовина. Температура під — 6 вночі до 0